

colossi David Altmejd

VANHAERENTSARTCOLLECTION, BRUSSEL
23 APRIL, 2010 – 12 MAART, 2011

David Altmejd (°1974, Montreal. Woont in New York) werkte drie jaar geleden een serie van monumentale spiegelsculpturen af. De zes figuren waren bestemd voor de opening van het Museum of Contemporary Art in Denver. Ter ere van het gloednieuwe gebouw presenteerde Altmejd zijn zestal als een reeks klassiek geïnspireerde kolossen in een tempel. Daarna werden ze toegevoegd aan de Vanhaerents**ArtCollection** in Brussel. In 2009 waren de reuzen te zien in Le Magasin in Grenoble en Les Abattoirs in Toulouse.

David Altmejd beschouwt zijn reuzen als architecturale projecten. Totnogtoe maakte de Canadese kunstenaar complexe installaties met volumes, hoeken, gangen, trappen en noem maar op. Deze 'architecturale structuren' zoals hij ze noemt zijn niet functioneel geordend maar lijken eerder organisch gegroeid, zoals lichamen. Dit concept van 'architectuur als lichaam' werd 'lichaam als architectuur' en zo werd de Reus geboren. Een menselijke, monumentale vorm kreeg ruimtes, doorgangen, trapjes en gaten. De Reus werd een constructie die in principe bewoond kon worden door kleine diertjes.

Ook de spiegel is een onderdeel uit de installaties. Aanvankelijk gebruikte Altmejd de spiegel om een soort periscoop-effect te creëren. Tussen de talloze hoeken en kanten werden spiegelglazen geplaatst waarmee je verborgen objecten kon zien. De spiegel evolueerde echter verder en werd een belangrijk formeel element. Voorheen gebruikte Altmejd vaak kristallen om een transformatieproces te suggereren. Daar kwam nu de spiegel bij, als een alternatief voor de kristalvorm. De reus bestond al in het werk van Altmejd, maar deze kolossen zijn voor het eerst volledig bedekt met spiegels. Dat er wel eens een deuk in hun lichamen zit komt omdat de kunstenaar niet van perfectie houdt. Zijn reuzen hebben een abstract, een realistisch én een geconstrueerd aspect. Ze blijven altijd een beetje geïmproviseerd, als sculpturen die verwijzen naar leven, groei en transformatie.

Kristallen, transformatie, suspense en energie zijn sterk aanwezige concepten in het werk van David Altmejd. Ze voeren je terug naar *The Dark Crystal*, Jim Hensons film uit 1982. In de proloog wordt gezegd dat de film plaatsgrijpt in 'another world, another time,... in the age of wonder,' waarna zich een verhaal ontvouwt over een magisch kristal in een tijdperk van duisternis. Die mysterieuze andere wereld lijkt weer tot leven gewekt in het werk van Altmejd. Het duistere element (de weerwolf, sm, ontbinding en ander, hier niet zo zichtbare themata) heeft geleid tot het label van modern gothic. Altmejd was eerst van plan bioloog te worden. Vandaar wellicht de bijzondere symbiose van modernistische architectuur en biologie.

In een dialoog met de kunstenaar heeft de verzamelaar een originele encenering uitgewerkt voor de zes individuele beelden. De reuzen worden getoond in een zaal met een spiegelende en een zwarte wand. Door deze aankleding lijken de muren te verdwijnen. Het eindeloze spiegeleffect, waarin je ook als kijker wordt opgenomen, vervormt de fysieke omgeving grondig. Je komt terecht in een verwarrende setting, een spiegelpaleis waarin de ruimte gededuceerd is. Het schaakbordpatroon op de vloer verwijst naar Marcel Duchamp. De schepper van het beroemde urinoir was eveneens een fervent schaker. Zijn werk zou gecodeerde boodschappen bevatten die enkel kunnen worden begrepen door beslagen spelers. Hier in de zaal staan de reuzen opgesteld als schaakspelers op een eindeloos weerspiegeld schaakbord. Niet als logge volumes maar als figuren met een buitengewone, zelfs lichtjes bovennatuurlijke fysieke présence die aan ons verschijnen uit 'the age of wonder'.

Els Fiers – *journalist en kunstcriticus*

VanhaerentsArtCollection